

O judecată pripită

Vineri, 16 februarie 2007

Gili Cârstea

Cum să calce legea fără să suporte consecințele a fost, și este încă, visul oricărui criminal. Elitele fărădelegii s-au simțit mereu provocate de arta supremă a crimei perfecte. Analele istoriei înregistrează cazuri celebre de crime cu autor necunoscut, pe care anchetatori pasionați le cercetează cu mare interes.

Tema mării controverse dintre Hristos și Satana descoperă și ea un câmp de analiză extrem de vast despre cauzele marilor nimiciri planetare. Din păcate, biserica rămășiței nu este interesată de acest subiect, deoarece ea socotește că vinovații au fost corect identificați, iar dosarele au fost închise.

Potopul? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Sodoma și Gomora? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Uza? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Armata siriană de 180.000 de oameni? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Măcelurile provocate de Israel sau împotriva lui? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Nadab și Abihu? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

David și numărătoarea poporului? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Moartea lui Irod? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Anania și Safira? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

Distrugerea Ierusalimului? Vinovat Dumnezeu, caz închis.

În contextul acestei discuții, eu aș defini altfel misiunea lui Mesia: Omul Isus Hristos a venit să redeschidă dosarele în procesul lui Dumnezeu, să pună în lumină concordanța perfectă dintre cerințele legii și faptele lui Dumnezeu. În acest context ar trebui văzute afirmațiile Sale, precum: „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată” (Ioan 9:39), sau „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea” (Ioan 3:17).

Dacă El a venit în lume „pentru judecată,” dar nu „ca să judece lumea,” atunci singura explicație acceptabilă rămâne aceea că misiunea Lui a fost să depună mărturie în cazurile asupra cărora poporul lui Dumnezeu, fără nicio anchetă serioasă, acceptând o judecată pripită, a declarat pe Dumnezeu vinovat în cazurile marilor nimiciri planetare.

„Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8). Care erau acele lucrări pe care Fiul le-a nimicit? “Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă” (GC 569).

Nu este greu să observăm astăzi care au fost roadele aceluși „efort permanent” al diavolului: Întreaga omenire crede că Dumnezeu este deasupra legii, și că El are libertatea, în situații de urgență, să calce legea fără să devină nelegiuit. Aceasta este viziunea multora despre dreptatea divină.

Recent, un prieten care socotește că Dumnezeu este deasupra legii încerca să mă convingă că Dumnezeu are la dispoziție infinite variante de a rezolva o problemă, și că El nu este legat de viziunea noastră limitată despre lege.

Cu siguranță, așa este. Dar dacă El are infinite variante, cum se face că suntem dispuși să credem că El va folosi variante ce țin de nelegiuire, de călcarea legii, dar nu suntem dispuși să acceptăm că El are infinite variante în spectrul larg al neprihănirii? Ca în cazul concret de suicid asistat divin, despre care vorbeam zilele trecute. De ce să-i facă bine bătrânei omorând-o, dacă avea la dispoziție infinite variante ale neprihănirii? El putea să-i dea o permanentă stare de euforie; putea să o vindece perfect; putea să o reconstruiască radical, aducând-o la vârsta de 20 de ani; putea chiar să o ia la cer, precum i-a luat pe alții. Dar nu, toate acestea erau variante inacceptabile, cu mult inferioare soluției simple și eficiente care este omorul.

Prin comportamentul șocant și învățătura absurdă pentru teologia vremii, Fiul Omului a declarat că omenirea a acceptat o judecată pripită în cazul Tatălui Său, și astfel ne-a provocat să redeschidem dosarele istoriei.

„Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:25).

Oh, ce agonie ar trebui să producă acest singur verset în biserică... Ce „amarnic” ar trebui să plângem pe Cel pe care L-am străpuns (Zah 12:10-11) prin acuzațiile noastre prostești. În timp ce neprihănitul nostru Tată este încătușat și condamnat pentru toate crimele istoriei, diavolul este în libertate, îmbarcând întreaga omenire în trenul groazei, perfecționându-și arta prin care poate călca legea fără să suporte consecințele.

„De ce oare poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în necurmăte rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).